

Warszawa, dnia 16 września 2010 r.

DEPARTAMENT

PRZEDSIĘBIORSTW ENERGETYCZNYCH

DPE-492-84(2)/2010/MP

WPLYNĘŁO 2010-09-21

Marek Kulesa
Dyrektor TOE
Towarzystwo Obrotu Energią
ul. Czackiego 7/9/11
00-043 Warszawa
tel./fax: (022) 827 57 93
www.toe.pl

Pan

Marek Kulesa

Dyrektor Biura

Towarzystwa Obrotu Energią

ul. Czackiego 7/9

00-043 Warszawa

W nawiązaniu do Pana pisma z dnia 6 sierpnia 2010 r. o udzielenie wyjaśnień na temat definicji odbiorcy końcowego ujętej w ustawie z dnia 10 kwietnia 1997 r. – Prawo energetyczne. (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625, z późn. zm.) informuje co następuję.

Na wstępie pragnę zauważyć, że wszystkie osoby i podmioty stosujące prawo, w tym organy administracji publicznej, dokonują interpretacji przepisów prawa na własną odpowiedzialność i ryzyko, przy czym dokonana interpretacja może podlegać późniejszej weryfikacji w ewentualnym postępowaniu sądowym. Organy administracji publicznej czynią to w szczególności w toku postępowania administracyjnego, w odniesieniu do konkretnego stanu faktycznego.

Niezależnie od powyższego przedstawiam opinię dotyczącą poruszonych przez Pana zagadnień, zastrzegając, iż nie jest ona wiążąca dla innych osób, organów i sądów oraz, że odnosi się jedynie do stanu faktycznego przedstawionego przez Pana w piśmie z dnia 6 sierpnia 2010 roku.

Odnosząc się do pytania nr 1, należy wskazać, że zgodnie z art. 3 pkt 13a ustawy – Prawo energetyczne, w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 8 stycznia 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2010 r. Nr 21,

poz. 104), odbiorca końcowy jest to odbiorca dokonujący zakupu paliw lub energii na własny użytek; do własnego użytku nie zalicza się energii elektrycznej zakupionej w celu jej zużycia na potrzeby wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji.

Jednocześnie zgodnie z art. 3 pkt 13 ustawy – Prawo energetyczne, odbiorcą jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię **na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym.**

W myśl art. 3 pkt 4 ustawy – Prawo energetyczne, przesyłanie jest to transport m.in. energii elektrycznej sieciami przesyłowymi **w celu jej dostarczenia do sieci dystrybucyjnych lub odbiorcom końcowym przyłączonym do sieci przesyłowych** – z wyłączeniem sprzedaży energii.

Zgodnie z art. 3 pkt 5 ustawy - Prawo energetyczne, dystrybucja jest to transport m.in. energii elektrycznej sieciami dystrybucyjnymi **w celu jej dostarczenia odbiorcom** – z wyłączeniem sprzedaży energii.

Natomiast zgodnie z art. 3 pkt 11 ustawy – Prawo energetyczne, **sieci** to instalacje połączone i współpracujące ze sobą, służące do wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji paliw lub energii, należące do przedsiębiorstwa energetycznego.

Zgodnie ze wskazanymi powyżej regulacjami, **zużycia energii elektrycznej bezpośrednio na realizację technicznego procesu** w zakresie wytwarzania, przesyłania lub dystrybucji energii elektrycznej, **nie zalicza się do energii elektrycznej zużytej na własny użytek.**

Zatem energię elektryczną zużytą **w celach innych niż ww. procesy energetyczne** (np. zasilanie własnych budynków biurowych, dzierżawionych powierzchni biurowych, itp.), należy uznać za **zużytą na własny użytek**, a sprzedawca tej energii elektrycznej powinien traktować ją jako sprzedaną odbiorcy końcowemu i w stosunku do tej ilości energii także wypełnić obowiązki określone w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy – Prawo energetyczne.

Powyższe stanowisko zostało także zawarte w Komunikacie Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki zamieszczonym na stronie internetowej Urzędu.

Nawiązując do pytania 2), należy wskazać, że dla celów rozliczenia wypełnienia obowiązków określonych w art. 9a ust. 1 i 8 ustawy – Prawo energetyczne irrelevantne jest po której stronie zainicjowany zostanie proces uzyskania informacji o ilości i sposobie zużycia energii elektrycznej przez odbiorcę końcowego. Należy natomiast wskazać, że delegacją ustawową do kontroli obowiązków wynikających z art. 9a ust. 1 i 8 – ustawy Prawo energetyczne posiada Prezes Urzędu Regulacji Energetyki. Kontroli podlegają wszystkie podmioty ujęte w art. 9a ust. 1a ww. ustawy, a zatem po stronie tych podmiotów stoi przedstawienie rzetelnych i rzeczywistych danych będących podstawą późniejszej analizy.

Zgodnie bowiem z art. 28 ust. 2 ww. ustawy „Prezes URE ma prawo wglądu do dokumentów, żądania przedstawienia dokumentów lub informacji mających znaczenie dla oceny wykonania obowiązków, o których mowa w art. 9a, art. 9e, art. 9l, art. 9o lub badania zgodności ze stanem faktycznym deklaracji, o której mowa w art. 9a ust. 1b, z zachowaniem przepisów o ochronie informacji niejawnych i innych informacji prawnie chronionych.” Brak tu zatem ograniczeń.

Dodatkowo należy podkreślić, że zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 1a ww. ustawy „karze pieniężnej podlega ten kto nie przestrzega obowiązku uzyskania i przedstawienia do umorzenia Prezesowi URE świadectwa pochodzenia, świadectw pochodzenia biogazu lub świadectw pochodzenia z kogeneracji albo nie uiszcza opłat zastępczych o których mowa w art. 9a ust. 1 i 8”. Ponadto w myśl art. 56 ust. 1 pkt 7 i 7a ww. ustawy „karze pieniężnej podlega ten, kto odmawia udzielenia informacji, o których mowa w art. 28”, bądź „świadomie lub w wyniku niedbalstwa wprowadza w błąd Prezesa URE w zakresie przedstawianych na jego żądanie informacji, o których mowa w art. 28”.

Jednocześnie należy wskazać, że w przypadku pojawienia się rozbieżności pomiędzy danymi przekazywanymi przez podmiot zobowiązany, a danymi dotyczącymi sprzedaży energii, którymi dysponuje Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, będą wszczęte postępowania wyjaśniające, które mogą stanowić podstawę wszczęcia postępowania o wymierzenie kary pieniężnej.

Z poważaniem
DIREKTOR
DEPARTAMENTU PRZEDSIĘBIORSTW ENERGETYCZNYCH

dr Zdzisław Muras